

บทนำ

คูม!

เสียงระเบิดดังเลื่อนลั่น สั่นสะท้านไปทั้งท้องนภาและพื้นพสุธา ยอดปราสาทสูงที่เคยตั้งตระหง่านงดงาม ยามนี้เหลือเพียงซากปรักหักพัง ท้องฟ้าสว่างสดใสถูกกลืนกินด้วยเมฆดำทะมึน แสงอาทิตย์ถูกบดบัง กลิ่นคาวเลือดลอยคลุ้งคละคลุ้งน่าสะอิดสะเอียน เสียงดาบปะทะดาบ เสียงลูกธนูแหวกอากาศ เสียงบริกรรมคาถาสลับกับเสียงตะโกนโหวกเหวกสั่งการ

"ต้านมันไว้! อย่าให้มันผ่านเข้ามาได้"

เบื้องล่างบนพื้นธรณีหน้าปราสาทวังหลวงคือการสู้รบระหว่างมนุษย์ผู้ใช้เวทและปีศาจผู้มีพลังแข็งแกร่ง โดยที่มนุษย์มีพันธมิตรคอยช่วยเหลือ ทั้งเอลฟ์ผู้มีพลังแห่งการรักษา ก็อบลินผู้มีพลังทำลายล้างมหาดาศ คนแคระผู้เชี่ยวชาญการใช้อาวุธยุทธโธปกรณ์ และพราย เผ่าพันธุ์ที่มีสายเลือดข้องเกี่ยวกับเทพ

แต่มหาสงครามครั้งนี้ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับทั้งห้าเผ่าพันธุ์เลย หรืออาจจะเกี่ยวก็ได้ ในเมื่อมหาสงครามครั้งนี้เป็นการสู้รบระหว่างเทพและปีศาจ!

โดยที่ฝ่ายปีศาจเป็นฝ่ายยกทัพมาโจมตีก่อน จุดประสงค์เพื่อจะยึดครอง

8 Razana ตีğüอาณาจักรแห่งเทพ ภาค 1

อาณาจักรราชาน่า อาณาจักรแห่งเทพ และนี่ก็คือจุดประสงค์ที่ทำให้ทั้งห้า
เผ่าพันธุ์ต้องเข้าร่วมสงครามนี้...

...เทพ...เผ่าพันธุ์ศักดิ์สิทธิ์ที่สูงส่งกว่าเผ่าพันธุ์ใดๆ เผ่าพันธุ์ที่มีพลัง
มากกว่าทุกเผ่าพันธุ์ ปกครองด้วยเทพสูงสุดคือผู้ดำรงตำแหน่งมหาเทพ
มหาเทพเป็นตำแหน่งที่สืบทอดทางสายเลือด ทายาทของมหาเทพองค์ก่อน
ไม่ว่าจะเป็นหญิงหรือชายก็จะต้องขึ้นดำรงตำแหน่งนี้ต่อไป ส่วนในกรณีที่มี
หลายคนก็จะเลือกคนที่มีความสามารถ มีพลัง มีความรับผิดชอบที่สุด โดย
มหาเทพจะเป็นผู้เลือก คนที่ไม่ได้รับเลือกก็จะดำรงตำแหน่งเดิมคือเจ้าชาย
และเจ้าหญิงเทพ...

...พราย...เผ่าพันธุ์ที่มีสายเลือดใกล้ชิดกับเทพมากที่สุด เป็นเทพแต่
ไม่ใช่เลือดบริสุทธิ์ มีเพียงส่วนเดียวหรือเสี้ยวเดียวเท่านั้นที่เป็นเลือดเทพ
ที่เหลือก็แล้วแต่ว่าจะมีสายเลือดเผ่าใดผสมอยู่ พุดถึงพลัง โดยมากพราย
จะมีพลังในการควบคุมธาตุ ส่วนน้อยที่มีพลังในการใช้เวทมนตร์

พรายมีกษัตริย์เป็นผู้ปกครอง แต่อย่างไรเสียเมื่อมีบรรพบุรุษเป็นเทพ
อาณาจักรชาเมเลีย อาณาจักรแห่งพราย จึงถือว่ามีอำนาจแค่ส่วนเดียว การ
ตัดสินใจส่วนใหญ่จึงต้องขึ้นอยู่กับอาณาจักรราชาน่า โดยมีมหาเทพเป็นผู้
ตัดสินใจ แต่ชาเมเลียก็ไม่เคยร้องขออำนาจในการตัดสินใจหรือปกครอง ไม่เคย
คิดกบฏหรือต้องการเป็นอิสระจากอำนาจของราชาน่าและมหาเทพ ไม่ว่าจะ
เป็นกษัตริย์หรือชาวพรายทั้งอาณาจักร...

...เอลฟ์...เผ่าพันธุ์ที่ไม่ชอบข้องเกี่ยวกับเผ่าพันธุ์อื่น แต่มักจะเป็น
เผ่าพันธุ์แรกที่ยื่นมือเข้าช่วยเหลือไม่ว่าเผ่าพันธุ์ใดจะเดือดร้อน สำหรับเอลฟ์
เทพคือเผ่าพันธุ์ที่สูงส่งและควรให้เกียรติ เอลฟ์มีพลังแห่งการรักษาเยียวยา
มีเวทมนตร์ชนิดหนึ่งที่ไม่ว่าจะใกล้ตายแค่ไหนก็สามารถรักษาให้รอดได้ เอลฟ์
ปกครองโดยกษัตริย์ มีสภาสูงสุดบริหารประเทศ...

...ก๊อบลิน...เผ่าพันธุ์ที่นับวันยิ่งลดน้อยลงเรื่อยๆ แต่ก่อนก๊อบลินมีมากพอๆ กับมนุษย์ แต่เนื่องจากก๊อบลินเป็นเผ่าพันธุ์ที่เมื่อแรกคลอดนั้นจะเปราะบางและอ่อนแอ ทำให้ทารกที่เพิ่งคลอดมีเปอร์เซ็นต์รอดน้อยมาก ก๊อบลินมีพลังในการทำลายล้างมหาศาล แต่การระเบิดพลังเพียงครั้งเดียวก็มีวงกว้างหลายกิโลเมตร ก๊อบลินปกครองด้วยสภาสูงสุดซึ่งขึ้นตรงต่อองค์จักรพรรดิ...

...คนแคระ...เผ่าพันธุ์ที่เชี่ยวชาญในการผลิตและใช้อาวุธยุทโธปกรณ์ไม่ว่าจะเป็นดาบ ธนู หอก ขวาน แล่ โซ่ มีดสั้น หรือเรียกได้ว่าอาวุธทุกชนิด คนแคระเป็นเผ่าพันธุ์ที่ให้ความช่วยเหลือกับทุกเผ่าพันธุ์ ถึงแม้คนแคระจะเป็นพวกที่ไม่ชอบสูงลิ้นกับใคร อาศัยอยู่ในป่าเขา แต่พวกเขาก็เป็นเผ่าพันธุ์ที่จริงใจ

คนแคระมีกฎที่ต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดคือห้ามพูดโกหก ต้องพูดแต่ความจริง ถ้าพวกเขาไม่ต้องการบอกอะไร พวกเขาจะเงียบ ไม่ยอมที่จะปริปากแม้แต่คำเดียว หรือถ้าหากพวกท่านต้องการความลับจากพวกเขาล่ะก็...บอกได้คำเดียวเลยว่าฆ่าพวกเขาซะยังจะง่ายกว่า...

...มนุษย์...เผ่าพันธุ์ที่ใกล้ชิดสนิทสนมกับเทพธองจากพราย มนุษย์ผู้ใช้เวท เผ่าพันธุ์ที่มีทั้งความดีและความชั่วอยู่ในตัว มีความอ่อนโยน ความแข็งแกร่ง ความเข้มแข็ง ความอ่อนแอ ความโลภ การให้ ความเห็นแก่ตัว ความเห็นแก่ส่วนรวม ทุกสิ่งทุกอย่างหลอมรวมกันออกมาเป็นมนุษย์ ไม่มีมนุษย์คนใดที่มีแต่ความดีในตัว และไม่มียมนุษย์คนใดที่มีแต่ความชั่วในตัว ทุกสิ่งทุกอย่างต้องมีทั้งดีและร้าย หากมีลบก็ต้องมีบวก มีแสงสว่างย่อมมีความมืด มีขาวคู่กับดำ...

ในเมื่อกล่าวถึงเผ่าพันธุ์เทพและเผ่าพันธุ์อื่นไปแล้ว ถ้าจะไม่พูดถึงเผ่าพันธุ์นี้ก็คงไม่ได้...

10 Razana ตีกรัฐอำนาจกรแห่งเทพ ภาค 1

...วอลคิรี...เผ่าพันธุ์ที่เป็นราวกับเงาตามตัวเทพ เทพทุกองค์จะมีวอลคิรีหนึ่งตนเป็นผู้พิทักษ์ประจำตัว แต่สำหรับมหาเทพและเจ้าหญิงเจ้าชายเทพที่ดำรงตำแหน่งรัชทายาทจะมีวอลคิรีเก้าตนเป็นผู้พิทักษ์ วอลคิรีใช้ได้ทั้งเวทมนตร์และการควบคุมธาตุทั้งสี่ในโลก

วอลคิรีเป็นเผ่าพันธุ์ที่มีอายุยืนยาว บ้างก็เป็นหลายร้อยปี บ้างก็ยาวเป็นพันปี แต่เทพจะมีอายุขัยเท่ากับมนุษย์ เมื่อสิ้นลมหายใจแล้วก็ต้องขึ้นไปเป็นเทพบนสวรรค์ ส่วนวอลคิรีที่เป็นผู้พิทักษ์นั้นก็จะต้องรอให้ถูกเลือกในวาระต่อไปว่าจะได้เป็นผู้พิทักษ์ของเทพองค์ใด

เทพเมื่อคลอดออกมาจะมีคริสตัลผู้พิทักษ์ติดตัวมาด้วย คริสตัลผู้พิทักษ์นี้มีไว้เก็บซ่อนวอลคิรีผู้พิทักษ์เวลาต้องออกนอกอาณาจักรหรือปลอมแปลงตัว วอลคิรีต้องทำหน้าที่ปกป้องคุ้มครองเทพของตนเองด้วยชีวิต แม้ต้องตายก็ต้องปกป้องเทพให้ได้

...และเผ่าพันธุ์สุดท้าย เผ่าพันธุ์ปีศาจ เผ่าพันธุ์ที่ถือกำเนิดมาจากความอ้างว้าง โหดร้าย และทรمانในห้วงโลกันตร์ เผ่าพันธุ์ที่ควรจะน่าสงสารและน่าเห็นใจมากที่สุด ถ้าหากพวกเขาไม่ได้มีจิตใจที่โหดเหี้ยม ทะเยอทะยาน ต้องการความยิ่งใหญ่ ต้องการอำนาจ ปีศาจมีจอมปีศาจเป็นผู้นำและปกครอง ปีศาจบางตนนั้นอาศัยอยู่ในที่มีความอ้างว้าง โหดร้าย และทรمانอยู่ในที่ที่มีผู้คนมีจิตใจใฝ่ต่ำ อาศัยร่างของพวกเขาเพื่อลึงสถิตและใช้ความชั่วเหล่านั้นเป็นกำลังของตน...

ฮะ! ซ้ำว่าช้านอกเรื่องเกินไปแล้วนะ เรากลับมาเข้าเรื่องกันดีกว่า...มหาสงครามชิงอาณาจักรราชานำดำเนินต่อไปยาวนานเป็นเวลาร่วมปีเศษ ส่วนผลของสงครามนั้นหรือ คำตอบคือ...

...การพ่ายแพ้ยับเยินของฝ่ายเทพและพันธมิตร ราชานำถูกยึดครอง...

...มีผู้คนมากมายต่างตั้งคำถามว่าเหตุใดมหาเทพผู้ยิ่งใหญ่ถึงพ่ายแพ้เพียงแค่อ้อมปีศาจ...

...แต่คำถามนี้ยังเป็นคำถามที่ไม่มีผู้ใดสามารถตอบได้...

แต่สิ่งที่ทุกคนตระหนักดีคือถ้าไม่ได้องค์มหาเทพ ปานนี้อาณาจักรอื่นก็คงถูกยึดครองเช่นกัน ก่อนจะสิ้นลม พระองค์ได้ใช้พลังทั้งหมดทางเขตอาคมผนึกอาณาจักรทั้งอาณาจักรไว้ไม่ให้จอมปีศาจก้าวออกไปจากอาณาจักร พระองค์ได้ทางเขตอาคมไว้พร้อมกับพันธสัญญาที่จอมปีศาจต้องปฏิบัติตามด้วยเหตุนี้ทุกเผ่าพันธุ์จึงเป็นหนี้บุญคุณขององค์มหาเทพ และเพื่อเป็นการตอบแทนบุญคุณใหญ่หลวงครั้งนี้ ทุกเผ่าพันธุ์จึงเตรียมกำลังไว้เพื่อรอให้วันนั้นมาถึงวันที่จะกู้อาณาจักรแห่งเทพคืน...

นี่คือเรื่องเมื่อสิบห้าปีก่อน อาณาจักรราชาน่าถูกยึดครองโดยจอมปีศาจประวัติศาสตร์ที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ แต่ประวัติศาสตร์หน้าใหม่กำลังจะได้จารึกถึงมหาสงครามที่กำลังจะบังเกิดขึ้น...

...มหาสงครามกู้อาณาจักรแห่งเทพ...

บทที่ 1 ความเปลี่ยนแปลง

แสงอาทิตย์แรกของวันใหม่สาดส่องซบไล้ราตรีให้ถอยหนี เสียงนกน้อย ร้องรับแสงสุริยาแต่ก็มีอาจบลูกผู้ที่อยู่บนเตียงสี่เสาซึ่งกำลังอยู่ในห้วงนิทรา ให้ตื่นมารับความยินดีในเช้าวันเกิดของตนไม่ ดูเหมือนทั้งเสียงนกและเสียง เครื่องยนต์รถจะไม่สามารถปลุกผู้ที่หลับไหลให้ตื่นจากภวังค์ได้นอกเสียจาก เสียง...

กริ่ง~

แต่ดูเหมือนผลจะเป็นเช่นเดิม...จนแล้วจนรอด...

ห้านาทีผ่านไป

"เมล่า! ตื่นมาพีกาปลุกไว้ก็ปิดบังสิลูก นี่ก็เจ็ดโมงแล้ว ทำทำไมไม่ลุก ไปอาบน้ำอีก เตี้ยวกัไปโรงเรียนสายหรือ" เสียงของหญิงวัยกลางคนที่เคาะ ประตูตะโกนบอก

แต่ผลก็คือ...เหมือนเดิม...

"เมล่า! ตื่นได้แล้ว" หญิงวัยกลางคนตะโกนอีกครั้งเมื่อเห็นว่าครั้งแรก ไม่เป็นผล

"ค่า ค่า ตื่นแล้วค่า" เสียงหวานจ้วเจียของเด็กสาวที่นอนอยู่บนเตียง

ตอบกลับพร้อมก้มกับเอื้อมมือไปปิดเสียงนาฬิกาปลุกที่อยู่บนโต๊ะเล็กหัวเตียง
 ดันตัวขึ้นนั่งก่อนจะใช้ความพยายามลากสังขารอันอ่อนล้าลงมาจากเตียง
 เด็กสาวเดินโซเซไปคว้าผ้าเช็ดตัวในตู้เสื้อผ้าแล้วเดินตรงไปยังห้องน้ำ แต่ก็...
 ปัง!!!

"โอ๊ย! ไอ้ประตูบ้า มาขวางทางทำไมเนี่ย!" เธอร้องเสียงหลงเมื่อเดิน
 ไม้ระวางชนเข้ากับประตูห้องน้ำอย่างจัง ทำเอาความหวังในตอนแรกหายวับ
 ไปกับสายลม ตาสว่างขึ้นมาทันที เธอใช้มือกุมหน้าผากที่ตอนนี้แดงแฉก
 และคิดว่าอีกไม่นานจะกลายเป็นสีคล้ำและบวมปูด

"อะไรอีกล่ะลูก เดินคนเดียวยังมีหน้ามาว่าประตูอีก อายุสิบห้าแล้ว
 นะเรา" เสียงหัวเราะดังมาจากห้องอาหารชั้นล่างทำให้เหล่าหัวเสียขึ้นอีก เธอ
 เดินเอามือกุมหน้าผากและใช้เท้าสะกิด (เอ่อ...เรียกว่าถีบจะดีกว่า) ประตู
 ห้องน้ำเข้าไปก่อนจะปิดเสียงดังสนั่นหวั่นไหว

"หน้าผากสวยๆ ของฉันจะเป็นอะไรไหมเนี่ย" เด็กสาวบ่นอุบอับแล้ว
 เดินไปหน้ากระจก ภาพที่สะท้อนกลับมาเป็นภาพของเมล่า แต่แฟนคาร์ส
 เด็กสาวหน้าตาสะสวย ปากบางสีชมพูเรื่อ คิ้วโก่งได้รูป จมูกเป็นสันเข้ากัน
 ได้ดีกับรูปหน้า แล้วยิ่งเพิ่มความโดดเด่นให้กับใบหน้าเกลี้ยงเกลาด้วยดวงตา
 สีน้ำตาลกลมโตและผมสีเดียวกันกับดวงตาที่ตรงสวยถึงกลางหลัง แต่
 ตอนนี้ทั้งสองอย่างกลับกลายเป็นสีทอง!!!

เมล่าเบิกตากว้างเมื่อเห็นเงาสะท้อนของตัวเองในกระจก เธอขยี้ตาแล้ว
 ลางเส้นผมขึ้นมามดูสลับกับมอสสีดำของตัวเอง...

"แม่ขา!!!" เธอร้องเสียงหลงแล้วรีบวิ่งออกจากห้องน้ำ เปิดประตูห้อง
 ตรงดิ่งลงไปชั้นล่าง เข้าไปในห้องอาหารที่คิดว่าแม่ของเธอจะอยู่

"มีอะไรลูก ร้องเสียงดัง..." แล้วหญิงวัยกลางคนก็ต้องชะงักกลางคัน
 เมื่อเห็นสีดำและสีผมของลูกสาว

"แม่คะ ทำไมเป็นแบบนี้ หนูไม่ได้ทำอะไรมัน..." ผู้เป็นแม่ยกมือขึ้น
 ห้ามก่อนจะเดินตรงเข้ามาหาลูกสาวที่กำลังตื่นตระหนกอยู่

"เมล่าใจเย็นๆ ลูก นั่งลงก่อน" นางจับไหล่ลูกสาวแล้วกดลงให้นั่งบน

14 Razana ตึกภู่อานาจักรสแห่งเทพ ภาค 1

เก้าอี้ที่ลากออกมาแล้วถอนหายใจหนักๆ ครั้งหนึ่ง เมล่อมองผู้เป็นแม่ที่กำลังมีสีหน้ากังวลและไม่สบายใจอยู่อย่างไม่เข้าใจ

"แม่จะจัดการกับสึมมสีตาของลูกเอง ลูกไม่ต้องตกใจ มันอาจจะเป็นความผิดปกติของยีน..." นางพูดปลอบใจลูกสาว แต่คำพูดของนางกลับทำให้คิ้วบางของเด็กสาวขมวดเข้า

"แม่ก็รู้ว่าตามทฤษฎีมันเป็นไปได้ มีอย่างไหน ยีนในร่างกายมนุษย์จะ..." ผู้เป็นแม่ส่งสายตาดูมาให้กับการพูดเป็นวิชาการของลูกสาว ทำให้เมล่าต้องหยุดปากทันที

"ไปรอแม่ในห้องน้ำ เตี่ยวแม่ตามไป" นางบอกเด็กสาวแล้วหายเข้าไปในครัว ส่วนเมล่าก็เดินขึ้นไปรอแม่ในห้องน้ำตามคำสั่ง

ในปราสาทสีดาสนิทที่รายล้อมไปด้วยป่าทึบและแม่น้ำสีเลือดห้องพระโรงใหญ่โตโอ้อ่าแต่บรรยากาศภายในนั้นไม่น่าพิสมัยอย่างสถานที่รังสีอำมหิตแผ่กระจายออกมาจากชายวัยเลขสี่ที่เข้าใกล้หลักต่อไปในอีกไม่นานผู้นั่งอยู่บนบัลลังก์สีดาสนิทตั้งเช่นปราสาท

"นางยังไม่ตาย เรฟ นางยังไม่ตาย" เสียงเย็นยะเยือกดังออกมาจากปากชายที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ ส่วนผู้ถูกเอ่ยนามนั้นคุกเข่าอยู่เบื้องล่าง

"นางยังไม่ตายอีกหรือขอรับ ข้าคิดว่านายท่านฆ่าพวกมันหมดแล้วเสียอีก" ชายหนุ่มนามเรฟถามอย่างสงสัย

"ข้าก็ว่าฆ่าพวกมันหมดแล้ว แต่ทำไม...ช่างเถอะ เรฟ เจ้าจัดการนางให้ข้าที" เสียงเย็นนั้นออกคำสั่ง

"ได้ขอรับนายท่าน" เรฟรับคำสั่งแล้วลุกขึ้นทำความเคารพและออกจากห้องพระโรงไป

"อาคล่า เจ้าคิดว่าเด็กผู้หญิงคนเดียวจะทำอะไรได้ ข้าจะแสดงให้เห็นว่าสิ่งที่เจ้าคิดนั้นมันผิดมหันต์" เสียงหัวเราะน่าสะอิดสะเอียนดังก้องในห้องพระโรง

"แม่คะ นั่นอะไรคะ แม่อย่าบอกนะว่าจะเอามา..." เด็กสาวถามขึ้น
เมื่อเห็นแม่ถือใบพืชชนิดหนึ่งมาเติมตะกร้าไม้สาน แต่เธอยังไม่ทันที่จะได้
ถามจบ ผู้เป็นแม่ก็จับใบไม้ชิ้นนั้นขึ้นมาขยี้กับเส้นผมของเธอ

"ใช่ แม่จะใช้มันย้อมผมให้ลูก"

"แต่แม่คะ ใบเนสมันมีสรรพคุณแก้ผมร่วง เอมาขยี้ผมไม่ได้สักหน่อย"
เด็กสาวยังไม่เลิก โต้กลับทันที แต่แม่ของเธอก็ได้มีท่าทีว่าจะยอมเลิก
แถมยังถอนหายใจกับความรอบรู้ของเธอ เมล่ำล้างผมออกแล้วเธอก็ต้อง
แปลกใจเมื่อผมของเธอกลับมาเป็นสีน้ำตาลอย่างเก่า เธอหยิบใบไม้ในตะกร้า
ขึ้นมาดูอย่างถี่ๆ แล้วก็พึมพำออกมาเบาๆ

"อืม เหลือเชื่อ สงสัยต้องเอามาทดลองตามกระบวนการหน่อยแล้ว
เอ่อ...แม่คะ แล้วไอ้สีตานี้ล่ะคะ" เมล่ำชี้ไปที่ตาของตัวเอง ผู้เป็นแม่จ้อง
ดวงตาของลูกสาว แล้วทันใดนั้นเอง ร่างของนางก็ทรุดลงเหมือนไม่มีแรง
ที่จะยืน เมล่ำตกใจจึงรีบถลาเข้าไปดูอาการของแม่ทันที

"แม่เป็นอะไรไปคะ!" เธอร้องถามด้วยความตระหนก หลิงวัยกลางคน
ยกมือขึ้นเป็นเชิงว่าไม่เป็นอะไรแล้วค่อยยืนขึ้น สีหน้าของนางนั้นซีดเผือด

"เมล่ำ แม่จำได้ว่าลูกมีคอนแทกเลนส์สีน้ำตาลอยู่ก็เอามาใส่ก็แล้วกัน"

"คะ" เมล่ำตอบสั้นๆ แล้วเดินพุงแม่ออกมาจากห้องน้ำ เธอให้แม่
นั่งพักบนเตียงสีเสาชของเธอแล้วเดินไปที่โต๊ะเครื่องแป้ง หยิบกล่องพลาสติก
ใสทรงกลมขึ้นมาจากลิ้นชัก นิ้วมือเรียวยาวแตะกระจกใสสีน้ำตาลทรงกลมเล็กๆ
ขึ้นมาจัดแจงใส่ลงไปในดวงตา

"แม่คะ มันก็ไม่เห็นจะดีขึ้นตรงไหน ก็ยังเป็นสีทองเหมือนเดิม" เธอ
ถ่างตาดูกระจก "แต่คงไม่เป็นอะไรมังคะ บอกคนอื่นว่าใส่คอนแทกเลนส์
แล้วกัน" เมล่ำหันมาพูดกับแม่พลางยกไหล่

"ตามใจลูกก็แล้วกัน" ผู้เป็นแม่ยิ้มให้นิดหนึ่งแต่หน้าตานั้นยังซีดอยู่
เมล่ำเดินเข้าไปในห้องน้ำอีกรอบเพื่ออาบน้ำ ไม่ถึงห้านาทีเธอก็เดินออกมา
แต่งตัว เวลาอาบน้ำแต่งตัวของเมล่านั้นแตกต่างจากเด็กสาวทั่วๆ ไป เพราะ
มันไม่ถึงลิ้นบาทที่ด้วยซ้ำไม่ว่าจะรีบหรือไม่รีบก็ตาม

10 Razana ตีกล้วยาณาจักรงแห่งเทพ ภาค 1

วันนี้เธอต้องแต่งตัวให้เรียบร้อยหน่อยจึงพิถีพิถันกับผมมากเป็นพิเศษ มือเรียวยาวผมเป็นหางม้าแล้วผูกด้วยริบบิ้นสีน้ำเงินเข้ากับชุดนักเรียนที่เป็นเสื้อแขนยาวสีขาวผูกเนกไทสีน้ำเงิน กระโปรงสีฟ้ายาวคลุมเข่า แต่งตัวเรียบร้อยแล้วเธอก็หยิบกระเป๋านักเรียนเดินลงไปชั้นล่างโดยที่แม่ของเธอนั้นลงไปนานแล้ว พอไปถึงห้องอาหาร สายตาก็เหลือบไปมองนาฬิกา

"ตายแล้ว! นี่มันเจ็ดโมงครึ่งแล้วนี่ แล้วเราจะไปโรงเรียนทันไหมเนี่ย" เมล่าตะโกนลั่น

"ก็อยากตื่นสายเองนี่ จะโทษใครล่ะ" ผู้เป็นแม่เดินออกมาจากห้องครัวพร้อมกับชามข้าวต้ม เมล่าคว้าขนมปังในตะกร้าบนโต๊ะแล้วหันหลังวิ่งออกจากห้องอาหารไป

"แล้วนี่จะไม่กินข้าวหรือไง" แม่ตะโกนไล่หลัง

"ไม่ล่ะคะ เตียวไปไม่ทัน" เมล่าตะโกนกลับ และทันทีที่เสียงประตูบ้านปิดลง ผู้เป็นแม่ก็ต้องถอนหายใจเฮือกใหญ่ สีหน้าของนางนั้นดูกังวลแต่ก็ภูมิใจเคล้ากัน

"ท่านอาคุณ่า ผนีกคงเอาไม่อยู่แล้ว พลังของนางสูงกว่าที่ข้าคิดไว้มาก อาจจะสูงกว่าท่านด้วยซ้ำ" นางถอนหายใจอีกครั้งก่อนจะฉีกยิ้มกว้าง

"ก็นางเป็นทายาทของท่านนี่ ข้าไม่น่าโง่เลย"

เมล่าวิ่งออกมาจากบ้าน (หรือคฤหาสน์หลังย่อมๆ) ผ่านสวนสาธารณะและคฤหาสน์หลังอื่นๆ จนออกสู่ถนนใหญ่ เธอยื่นหอบที่ป้ายรถประจำทางถึงบ้านของเธอจะหลังใหญ่แต่ก็ไม่มีคนรับใช้ เธอเลยต้องนั่งรถประจำทางไปโรงเรียน ส่วนเรื่องที่ทำไมบ้านหลังใหญ่อย่างนั้นถึงไม่มีคนรับใช้ เธอก็สงสัยเหมือนกัน แต่พอลถามแม่ ผู้เป็นแม่ก็บอกว่ามันไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไร เธอเลยไม่เคยถามอีก และอีกอย่างเธอก็มีเรื่องให้คิดมากมายเลยไม่ค่อยสนใจเรื่องนี้สัก

เมล่าดูนาฬิกาข้อมือแล้วก็ต้องออกวิ่งอีกครั้งเมื่อเห็นว่าอีกสิบนาทีโรงเรียนก็จะเข้าแล้ว สองขาเรียวยาววิ่งตัดผ่านสนามหญ้าหน้าโรงเรียนเพื่อ